

Gymnázium Přírodní škola, z.ú.
Profilová práce — třída Pí
Nižší stupeň studia
2024/2025

Julie Tučková

Anna Tučková: Byla jsem míšenkou 1. stupně

Zhudebněné vzpomínky mé prababičky

Vedoucí práce: PhDr. Vít Novotný, Ph.D.

Datum odevzdání: 7. 1. 2025

Poděkování

Děkuji vedoucímu mé práce PhDr. Vítovi Novotnému, PhD. za poskytnutí cenných rad, podporu a odborné vedení. Také bych chtěla poděkovat mé odborné konzultantce Janě Krausové, za ochotné načtení audioknihy a odbornou pomoc. A v neposlední řadě děkuji i své rodině za inspiraci a podporu.

Věnování

Svou profilovou práci bych chtěla věnovat památce mé prababičky Anny Tučkové, její rodině a všem obětem holocaustu.

Obr. 1: Anna Tučková

Obsah

Úvod	4
Metodika	5
Historický kontext	6
Židé v Čechách a na Moravě.....	6
Historie holocaustu Židů.....	7
Koncentrační tábor Terezín.....	9
Židovská větev mé rodiny.....	10
Hermína Löw (1873-1942).....	10
Anna Marie Novotná (1904-1981).....	11
Anna Tučková (1923-2012).....	12
Pátrání v archivu Památníku Terezín.....	13
Hudební část	16
Tvorba hudby.....	16
Technická část	17
Technické vybavení.....	17
Nahrávání audioknihy.....	17
Nahrávání hudby.....	18
Stříh a postprodukce zvuku.....	18
Audiokniha	20
MP3.....	20
MP4.....	20
Závěr	21
Zdroje a literatura	22
Přílohy	23
Noty.....	23

Abstrakt

Tato práce se zaměřuje na téma holocaustu a osudy rodiny Anny Tučkové. Na základě jejích vzpomínek byla vytvořena audiokniha doplněná o vlastní hudební doprovod. Teoretická část popisuje historický kontext, proces tvorby audioknihy a skládání hudby vč. střihu. Cílem práce bylo prozkoumat rodinnou historii a zároveň přiblížit příběhy holocaustu na případu jedné rodiny a význam jejich připomínání.

Úvod

Ve své profilové práci se věnuji tématu holocaustu během 2. světové války, konkrétně osudům mé prababičky Anny Tučkové, její maminky Anny Marie Novotné a její babičky Hermíny Löw - má brněnská rodina byla nacistickým “konečným řešením židovské otázky” před 80 lety silně postižena.

Z vybraných vzpomínek mé prababičky, publikovaných v knize *Terezínské studie a dokumenty 1999*, jsem vytvořila audioknihu a k ní složila hudební doprovod. V teoretické části se zabývám historickým kontextem a osudem své rodiny, popisuji metodiku procesu vytváření audioknihy a skládání hudebního doprovodu vč. notového zápisu.

Mým prvotním cílem bylo zjistit více informací o vlastní rodině, během tvorby práce jsem se ale přesvědčila, že téma utrpení Židů je dlouhodobé a antisemitismus přetrvává i do dnešní doby.

Metodika

1. Základem pro mě byla kniha *Terezínské studie a dokumenty 1999*, do které přispěla svou vzpomínkou i má prababička Anna Tučková (1923-2012). Bohužel zemřela, když mi byly 3 roky, a moc si toho o ní nepamatuji. Čerpala jsem proto hlavně z písemných pramenů a vyprávění z druhé ruky – mého dědečka a tatínka, kteří oba jak prababičku Annu, tak i její maminku Annu Marii měli na blízku.
2. Oslovila jsem dokumentační oddělení v archivu Památníku Terezín a požádala je o poskytnutí dokumentů k mým příbuzným.
3. Vybrala jsem odbornou literaturu zaměřenou na historii Židů a přečetla vybrané kapitoly, z kterých jsem čerpala.
4. Technické vybavení na nahrávání jsem si vypůjčila ze školy. Musela jsem se naučit, jak správně sestavit nahrávací aparaturu.
5. Paní režisérka Jana Krausová, která se stala i mou odbornou konzultantkou, mi načetla velkou část audioknihy a doporučila mi některé pasáže upravit, aby se posluchači v audioknize lépe orientovali.
6. Naučila jsem se pracovat se softwarem DaVinci Resolve, ve kterém jsem audioknihy stříhala.
7. Předtím, než jsem začala tvořit hudbu, jsem pro inspiraci poslouchala mé oblíbené skladby a hudební skladatele. Na doporučení mé konzultantky Jany Krausové jsem se seznámila s Klezmerovou hudbou, kterou jsem se pokusila napodobit.
8. Pro skládání hudby jsem použila tyto hudební nástroje: piano, kytaru, zvonkohru a flétnu. Na flétnu bylo potřeba se ještě naučit, ale s ostatními nástroji jsem již zkušenosti měla.

Historický kontext

Židé v Čechách a na Moravě

Židé žili na území Čech a Moravy už od raného středověku. Skoro po celou dobu soužití byli vystavováni nejistotě, pogromům, vyhnanství a nerovnému postavení. První písemné zmínky pocházejí z 9. a 10. století a hovoří o židovských obchodnících v Praze.¹ O Židech píše ve své kronice i Kosmas.² Až do první křížové výpravy koncem 11. století měli Židé celkem dobré postavení např. v pražském podhradí. Pak ale začala první křížová výprava a oni se stali obětí náboženského antisemitismu a také touhy ostatních po jejich majetku. Byli vražděni, okrádáni a vyháněni.³ Ve 13. století byli Židé jako zvláštní skupina chráněni panovníky jako hospodářsky významná komunita a spadali pod jejich pravomoci, což potvrzují Zlaté buly Přemysla Otakara II. Přesto čelili diskriminaci a občasným pogromům.⁴

V průběhu 14. století začaly být židovské komunity segregovány do ghett. V roce 1348 byla židovská komunita obviněna z šíření moru, což vedlo k masovým útokům.⁵ Situace se zhoršila za vlády Karla IV., který umožňoval svými svými dekrety pogromy Židů, krádeže jejich majetku ve prospěch jeho věřitelů atd. Násilnosti nebyly přímo náboženského rázu, ale vyloženě zaměřeny na obohacení šlechty nebo panovníka.⁶

Během husitských válek se situace židovské komunity opět zhoršila. Židé nejdříve uvítali reformní hnutí, které kladlo důraz na Starý zákon.⁷ Ztratili královskou ochranu. Židé byli posléze obviňováni ze spojenectví s oběma válčícími stranami, což byl opět důvod k jejich vraždění, okrádání a nucení ke křtu.⁸

V 16. století nastal relativní rozkvět, zejména v Praze, kde Židé žili v ghettu - Josefově. Spadali stále pod přímou ochranu panovníka a byli jeho přímí poddaní. Praha se stala centrem evropské židovské kultury. Působili zde významní rabíni, tiskly se hebrejské texty, vznikaly a působily zde židovské školy, udržovaly se kulturní tradice a hudba.⁹

¹ Pěkný, 2001, s. 11

² dtto, s. 13

³ dtto, s. 16-18

⁴ dtto, s. 21

⁵ dtto, s. 36

⁶ dtto, s. 34

⁷ dtto, s. 43

⁸ dtto, s. 47

⁹ dtto, s. 73

Situace se zhoršila za vlády Marie Terezie, která byla známa svým osobním negativním vztahem k Židům. Platil tzv. Familiantský zákon, který omezoval počet Židů, nařizoval, že se může ženit a mít děti pouze nejstarší syn.¹⁰ Také mohli nadále bydlet jen v určených místech, ghettech. Nemohli vykonávat všechna řemesla, byli odkázáni věnovat se lichvě a drobnému obchodu. Také museli platit zvláštní daň za ochranu. Byli všelijak nuceni přijmout křesťanství a nesměli bez povolení stavět synagogy. Marie Terezie dokonce nařídila v roce 1745 vyhnání Židů z Prahy a dalších měst, ale poté z hospodářských důvodů nařízení zrušila.¹¹

V 19. století se situace Židů začala zlepšovat. Po revoluci v roce 1848 získali svobodu pohybu a usídlení, mohli se svobodně ženit a vdávat, mohli získat pracovní místo na úřadech, byla zrušena ghetta a zvláštní toleranční daň.¹² Často se vypracovali na úspěšné podnikatele a začali hrát důležitou roli v rozvoji průmyslu a obchodu a celé společnosti. Spousta Židů se asimilovala do české společnosti a podporovala národní obrození.¹³ Někteří naopak zůstali připoutáni ke svým tradicím a náboženským obcím. 19. století přineslo bohužel i vznik moderního antisemitismu, který hovoří o tzv. Židovském spiknutí a svaluje vinu za světové krize a neúspěchy na Židy. Také vzniklo sionistické hnutí. Sionisté chtěli návrat do své původní domoviny v Palestině a podporovali vznik židovského státu.¹⁴

Za druhé světové války byla židovská populace v Čechách a na Moravě téměř vyhlazena. Odhaduje se, že přes 80 000 československých Židů zahynulo v koncentračních táborech nebo na válečné útrapy či bylo zabito.¹⁵ Po válce se mnoho těch, kteří přežili, rozhodlo emigrovat.

Historie holocaustu Židů

Holocaust, kterému se také podle hebrejského výrazu pro katastrofu říká šoa, byl systematickým a státem řízeným vyvražďováním zhruba šesti milionů evropských Židů nacistickým Německem a jeho spojenci během druhé světové války. Tato genocida (vyvražďení národa) měla hluboký dopad na světovou historii, lidská práva a židovskou komunitu.

Antisemitismus byl v Evropě přítomen po staletí. Po nástupu Adolfa Hitlera k moci v roce 1933 začalo Německo uplatňovat antisemitské zákony. Norimberské zákony z roku 1935 zbavily Židy občanských práv a zakázaly smíšené sňatky. Židé byli stále více vylučováni z

¹⁰ Pěkný, 2001, s. 95

¹¹ dtto, s. 106

¹² dtto, s. 124

¹³ dtto, s. 498

¹⁴ dtto, s. 516

¹⁵ dtto, s. 656

veřejného života, jejich majetek byl konfiskován a byli nuceni nosit žluté hvězdy jako označení.

Po okupaci Polska v roce 1939 se nacisté zaměřili na vytvoření ghatt, kde byli Židé izolováni v ošesných podmínkách, s minimálním přístupem k potravinám, hygieně apod. Nejznámější jsou ghetta v Lodži, Varšavě, Lvově a Minsku. V létě roku 1941, po zahájení operace Barbarossa (útku na Sovětský svaz), začaly Einsatzgruppen (speciální jednotky) provádět masové popravy na východě, tj. na Ukrajině, v Bělorusku a v pobaltských zemích. Do konce roku 1944 tam zavraždili 2 miliony Židů.

Blattnummer Číslo listu 45	Gatt. Druh NOVOTNY ANNA MARIE	Übermittlungsnummer Číslo výpravní
Aufgenommen - Přijat	JODOKSTR 4 BRUENN	Übermittelt - Vypraven
Bestimmungsamt - Adresní úřad Aufgabeamt - Podací úřad	Nummer - Číslo Wortzahl - Počet slov PRAHA 35441 50/41 10 2300	Postalische Angaben - Leitweg = obní údaje - dopravní cesta
= SIE HABEN SICH AM 13 OKTOBER 1944 VORMITTAG IN PRAG 11... SCHWERINSTR 1201 AM HAGEBORPLATZ IN ARBEITSKLEIDUNG EINZUFINDEN LEBENSMITTELKARTEN ZWEI GARNITUREN BETTWAESCHE ESSCHALE UND ESSBESTECK DECKEN MITNEHMEN STOP DIESES TELEGRAMM GILT ALS REISEBEWILLIGUNG NACH PRAG = AELTESTENRAT DER JUDEN IN PRAG JUEDISCHE ARBEITSZENTRALE		

Obr. 2: Povolávací telegram do pracovního tábora pro Annu Marii Novotnou.

Na konferenci ve Wannsee v lednu 1942 byl přijat tzv. „konečné řešení židovské otázky“, což znamenalo úplné vyhlazení židovské populace. Nacisté zřídili vyhlazovací tábory jako Osvětim-Březinka, Treblinka, Sobibor a další, kde byly zavedeny plynové komory jako hlavní nástroj vraždění. Vězni tam také umírali na epidemie, vyhladovění, umrznutí, následky příšerných lékařských pokusů nebo byli zastřeleni.

Do roku 1945 nacisté vyvraždili přibližně dvě třetiny evropských Židů. Nejvíce obětí pocházelo z Polska, kde zahynulo asi 3 miliony lidí. Miliony dalších byly zavražděny v Německu, Maďarsku, Československu, Nizozemsku a dalších okupovaných zemích.

Vyhlažovací tábory byly osvobozeny spojeneckými armádami v roce 1945. Ti, co přežili holocaust, často trpěli fyzickým i psychickým traumatem a mnozí z nich ztratili celé rodiny. Po válce byly vedeny Norimberské procesy, kde byli hlavní nacističtí vůdci souzeni za válečné zločiny a zločiny proti lidskosti.

Koncentrační tábor Terezín

Terezín, původně pevnost postavená koncem 18. století císařem Josefem II., byl za druhé světové války přeměněn na koncentrační tábor a židovské ghetto. V roce 1941 německé okupační úřady rozhodly, že Terezín bude využit jako „přestupní tábor“ pro Židy deportované do vyhlazovacích táborů na východě, a současně jako propagandistické „vzorové ghetto“.

V listopadu 1941 dorazila první transportní skupina, aby připravila město pro příjezd dalších vězňů. Terezín byl prezentován jako „město pro Židy“, kam byli deportováni starší, prominentní nebo známí Židé z různých zemí Evropy, včetně Československa, Německa, Rakouska, Nizozemí a Dánska. Byli zde internováni také velmi staří lidé, protože Terezín fungoval jako starobní ghetto.¹⁶ V realu bylo ghetto přeplněné, s nedostatkem jídla a hygienických podmínek, což vedlo k vysoké úmrtnosti. V ghettu byla vytvořena židovská samospráva, která ale musela plnit rozkazy vedení SS.¹⁷

Terezín sloužil jako tranzitní tábor, odkud byli vězni posíláni do vyhlazovacích táborů, jako byly Osvětim a Treblinka. Přes 140 000 Židů prošlo Terezínem, z nichž více než 88 000 bylo deportováno dále a většina z nich nepřežila. Asi 33 000 lidí zemřelo přímo v Terezíně kvůli hladu, nemocem a nelidským podmínkám.¹⁸

Přesto v ghettu vznikala kulturní a vzdělávací činnost – vězni pořádali koncerty, divadelní představení a vydávali tajné časopisy. Terezín se stal i místem, kde vznikala významná umělecká díla dokumentující hrůzy nacistického režimu.¹⁹

¹⁶ Padevět, 2018, s. 99

¹⁷ <https://www.holocaust.cz/dejiny/ghetto-terezin/vznik-ghetta/>

¹⁸ Padevět, 2018, s. 100

¹⁹ <https://www.holocaust.cz/dejiny/ghetto-terezin/kultura/>

V roce 1944 byl Terezín nacisty využit pro propagandu. Po inspekci Mezinárodního červeného kříže byl natočen film „Terezín: Dar Židům“, který měl ukázat „humánní podmínky“ v ghettu. Po natáčení byli mnozí z účinkujících deportováni do vyhlazovacích táborů. Druhá návštěva proběhla v dubnu 1945.²⁰

Terezín byl osvobozen 8. května 1945 Rudou armádou. V posledních dnech války však ghetto zaplavily tisíce vězňů z evakuovaných táborů, což vedlo k epidemii tyfu. Po válce bylo město přeměněno zpět na civilní osídlení.²¹

Židovská větev mé rodiny

Hermína Löw (1873-1942)

Babička mé prababičky Hermína Löwová, roz. Fischerová pocházela z židovské rodiny z Mikulova, kde byla poměrně rozsáhlá židovská komunita. Uměla dobře vyšívát a vařit. Byla dětsky pošetilá a všechny obdivovala. Když se jí něco líbilo, rozpřáhla krátké ručičky a volala „Ví jófe!“ - což byl výraz obdivu v jidiš. Vzala si Roberta Löwa a společně se odstěhovali do Brna, kde Robert provozoval zasilatelství piva. Robert uměl bezvadně česky a chodil v čamaře.

Když byla nucena nastoupit do transportu, moje prababička ji donesla teplý lyžařský svetr: "Myslíš, že budu chodit ve žlutém svetrů?" Vyhrkla pohoršeně. Když ji pak s jejím zavazadlem doprovázela na Sammelstelle, najednou pochopila, co se děje: "Sbohem a prožij šťastný život," řekla. "Já se už nevrátím."

Obr. 3: Hermína Löwová, Viedeň

²⁰ Padevět, 2018, s. 100

²¹ <https://www.holocaust.cz/dejiny/ghetto-terezin/posledni-transporty-a-konec-valky-v-terezine/>

Anna Marie Novotná (1904-1981)

Löwovi měli dvě děti: Roberta a o více než deset let mladší Annemarii. Robert sloužil v rakouské armádě. Když Rakousko-Uhersko padlo, stal se Robert hercem pod jménem Rolf Ronay. Konferoval a hrál v kabaretních divadlech i v prvních rakouských filmech.

Anna Marie Novotná, roz. Löw se v osmnácti letech seznámila s Čechem Dr. Karlem Novotným (1882-1951), který byl už tehdy advokátem v Brně. Karel Novotný pocházel ze čtrnácti dětí znojenského krejčího. V deseti letech ho vzali páteří o Vídně do kláštera. Byl sboristou na kůru, vystudoval gymnázium i právnickou fakultu a dával kondice jako preceptor na různých zámcích. V roce 1922 se vzali.

Obr. 4: Anna Marie Novotná

Zatímco jeden židovský příbuzný za druhým končil v koncentračních táborech, Anna Marie byla zatím transportů díky smíšenému manželství ušetřena a byla zařazena do Putzkolonne, čistící čety, a dostávala od židovské obce příkazy, kam má jít uklízet. Nakonec i ona v roce 1944 skončila v transportu do Terezína. Válku přežila s podlomeným zdravím, ale zotavila se a pak se podílela na všech aktivitách poválečného českého Brna: na budování divadla, na Českém čtenářském spolku, byla členkou Klubu českých turistů ad.

Obr. 5: Průkaz Anny Marie Novotné do textilky na Cejlu s označením J (Jude).

Anna Tučková (1923-2012)

V roce 1923 se narodila moje prababička Anna Novotná, které se říkalo Dula a roku 1926 její bratr Karel Novotný. Měli šťastné dětství a v té době - v první republice ani nezaregistrovali, že polovina rodiny je židovská. Když přišel rakouský anšlus, prababička Dula chodila už na gymnázium a začala si uvědomovat, že i na Československo se řítí katastrofa. Po přijetí tzv. židovských zákonů se stala i se svým bratrem míšenec prvního stupně. Bratr Karel se bohužel nevyhnul transportu do pracovního tábora Klettendorf, ze kterého ale utekl a do konce války se skrýval u německého sedláka. Prababička nastoupila na nucené práce a vystřídala několik míst. Dostala sice předvolání na registraci na gestapo, ale naštěstí už byl konec války a koncentračnímu táboru se vyhnula.

Ke konci válečných měsíců spolupracovala s protinacistickým komunistickým odbojem a začala psát pro noviny Rovnost.

Obr. 6: Milan Tuček a Anna Tučková

Pár let po válce se prababička se svým mužem Milanem přestěhovala do Prahy a začala pracovat jako novinářka v časopise Vlasta. Kromě redakční práce do novin psala také cestopisy a několik knih s Aloisem Svobodou, svým pozdějším druhým mužem.

V šedesátých letech pracovala v časopise Reportér, který přinášel kritický pohled a byl průkopníkem v době tání tvrdého režimu a snahy o socialismus s lidskou tváří. To vše samozřejmě skončilo v roce 1968 okupací Československa státy Varšavského paktu v čele se Sovětským svazem. V roce 1977 byla prababička mezi prvními 242 signatáři Charty 77. Samozřejmě pak už jako redaktorka nepracovala. Kupodivu mohla dělat alespoň korektury, např. v Lidových novinách.

Pátrání v archivu Památníku Terezín

V archivu Památníku Terezín jsem se spojila s vedoucí dokumentačního oddělení paní Michaelou Dostálovou. Zaslala mi veškeré dokumenty k mým příbuzným (Anně Marii Novotné a její mamince Hermíně Löwové). Bohužel se jich však nedochovalo mnoho. Z dokumentů lze vyčíst:

- Hermína Löwová, zařazena do transportu: Af, 31.3. 1942, Brno → Terezín, 1000, transportní číslo: 932, zařazena do transportu: Bw 19.10. 1942, Terezín → Treblinka, 1984, transportní číslo: 560, osud: zahynula

- Anna Marie Novotná: zařazena do transportu: AE1, 31. 1. 1945, Praha → Terezín, 1056, transportní číslo: 640, místo osvobození: Terezín, osud: přežila

ÚSTŘEDNÍ KARTOTÉKA — TRANSPORTY.

R. č. 40. 0821 Skup. B č. 4921

Novotná Anna Marie N:

rodná data 11. 9. 1904

adresa před deportací Bno

Transport:

AE 7 č. 640 dne 31. 1. 1945

Obr. 7: Transportní listek Anny Marie Novotné z 31. 1. 1945

Hudební část

Tvorba hudby

Skládání hudby mě baví od malička. Byla to jedna z prvních věcí, kterou jsem začala dělat na své profilové práci. Nejdříve jsem chtěla zhudebnit alespoň jednu báseň z časopisu Bonaco²², který tvořily mladé dívky během internace v koncentračním táboře Terezín. Časopis Bonaco vycházel v domově č. IX v L 414. Najdeme v něm rubriky, které se objevují i v dalších terezínských časopisech, jako jsou např. hádanky, různé povídky nebo právě také básně. Dochovalo se pět čísel, ve kterých jsem zaznamenala až deset básní. Stále si je dokola pročítám, všechny jsou naprosto jedinečné. Nejvíce mě oslovila báseň od Iris s názvem Čekání, a tak jsem se rozhodla ji zhudebnit. Pustila jsem se do vymyšlení melodie na kytaru, neboť ať už jsou to jakékoliv texty, hudba se mi k nim nejlépe skládá na kytaru. Ze začátku mi to šlo lehce, ale když jsem se dostala do bodu: Jak pokračovat dál? Co zkusit ještě jinou melodii? Žádný nápad nepřicházel a já jsem si to musela nechat uležet. Avšak pokaždé, když jsem se snažila vymyslet novou melodii, jsem skončila u té původní. Nakonec jsem s ní přeci jen byla spokojená a rozvíjela ji dál.

Veselá melodie, která zazní v úvodní části audioknihy, je inspirovaná klezmerovou hudbou. Klezmer je hudební žánr světské židovské hudby, který vznikl a vyvinul se v 19. a 20. století v jihovýchodní Evropě. Nese v sobě vlivy ukrajinské, rumunské, romské, ale i turecké a arabské hudby. Hrál se jako taneční hudba při různých slavnostech jako např. svatbách nebo u příležitosti narození dítěte. Typické nástroje jsou housle, cimbál, klarinet, pozoun, flétna, klavír a trubka. Slovo klezmer pochází z hebrejštiny a znamená hudební nástroj.²³

Ke klavírním motivům jsem se inspirovala mými oblíbenými hudebními autory: Haniou Rani, Hansem Zimmerem, Carlosem Rafaellem Riverou a dalšími. Vytvořila jsem variaci v durové stupnici pro vykreslení šťastné a optimistické atmosféry a stejný motiv avšak v molovém znění jako podkres tragédie a smutku.

²² <https://detske-casopisy.cz/bonaco-1944/>

²³ <https://cs.wikipedia.org/wiki/Klezmer>

Technická část

Technické vybavení

Pro svou práci jsem si vypůjčila školní nahrávací vybavení:

- studiový mikrofon RODE NTI-A
- XLR propojovací kabel
- shock Mount s Popfiltrem
- rekordér TASCAM DR-40
- rovný mikrofonní stojan Gravity MS 431 HB
- akustický panel na mikrofon LD Systems RF1
- sluchátka AV:link SH-40.

Nahrávání audioknihy

Hlavní částí audioknihy jsou samotné vzpomínky mé prababičky, načetla je paní režisérka Jana Krausová, která se stala i mou odbornou konzultantkou.

Jak nahrávání této části probíhalo?

Nejdříve jsem sestavila nahrávací aparaturu, abych měla jistotu, že všechno správně funguje, a nahrávání se může uskutečnit. Poté bylo potřeba text finálně upravit tak, aby byl srozumitelnější pro posluchače, a rovněž ho rozdělit na jednotlivé úseky. Následovalo už jen vybrat místo vhodné pro nahrávání.

Obr. 9: Jana Krausová a Julie Tučková

Jelikož jsme nahrávaly v domácím improvizovaném studiu, rozhodly jsme se postavit nahrávací aparaturu před knihovnu, která funguje jako absorbér zvuku. Poté už jen stačilo připojit rekordér, nasadit si sluchátka a udělat první zkoušku. Když všechno sedělo, začaly jsme nahrávat.

Po pár audio nahrávkách jsme však musely nahrávání přerušit. Zjistily jsme, že rekordér, který funguje na bateriích, velice rychle baterie spotřebuje. Musely jsme proto sehnat velké množství náhradních baterií. Poté jsme již nahrávaly nerušeně bez jakékoliv další komplikace.

Nahrávání hudby

Sestavit nahrávací aparaturu mi šlo již velice snadno, neboť jsem měla vyzkoušený postup z předchozího nahrávání. Jelikož jsem většinu skladeb nahrávala na piano, musela jsem nahrávání umístit v místnosti s pianem, kde však nebyla žádná knihovna. Zkusila jsem tedy nahrát nahrávku nanečisto, abych zjistila, jak moc akustický panel zachycuje okolní zvuk. Nahrávka se bohužel neobešla bez nepatrných šumů, ale neměla jsem jinou možnost. (Nežádoucí rušivé zvuky jsem v postprodukcí odstranila.)

Poté jsem si určila pořadí skladeb a hudebních motivů, které jsem chtěla nahrávat. Rozhodla jsem se začít s nahrávkou hudby se zpěvem. Nejdříve jsem si zkusila skladbu zahrát a zazpívat nanečisto. Poté jsem dělala nahrávky jednu za druhou, do té doby, než jsem byla spokojená.

Nejtěžší pro mě bylo nahrát zhudebněnou báseň, kterou jsem zkomponovala na kytaru, piano a zvonkohru. K tomu jsem přidala i samotný zpěv. Kytaru a zpěv pro mě nebylo těžké nahrát dohromady. Poté jsem si pustila ve sluchátkách již nahranou verzi a jelikož máme digitální piano s možností uložení záznamu, nahrála jsem si i verzi piana. Poté jsem si dala zvonkohru co nejbližší k pianu, pustila nahrávání, nahrávku piana a snažila se co hrát co nejpřesněji a trefit se rytmicky na zvonkohru.

Nakonec mi zbývaly nahrát nejjednodušší hudební motivy na piano a zvonkohru.

Střih a postprodukce zvuku

Pro střih zvukových stop jsem použila software DaVinci Resolve. Byla to mravenčí práce: nejenže jsem musela stopy vyčistit od nežádoucích šumů (v tom mi pomohla umělá inteligence programu Audacity), ale vystříhat i různá přerušování a pomlky v přednesu (hlavně mém) a celé je pak provázat a sesadit se zvukovým doprovodem.

Nahrávání hudby byla samostatná kapitola. Mé hudební nápady se neomezily toliko na piano, ale zapojila jsem i kytaru, flétnu, zvonkohru a zpěv. Přírozeně jsem musela nahrát každý

nástroj zvlášť - o to těžší bylo pak jednotlivé stopy sesadit ve střihacím programu dohromady, neboť ne vždy se mi povedlo přesně rytmus dodržet.

Jelikož sestříhaný soubor, složený z jednotlivých audio stop, se vyznačoval různou hlasitostí a intenzitou projevu, provedla jsem nakonec úpravu dynamiky zvuku, která snížila rozdíly mezi tichými a hlasitými částmi, aby výsledný zvuk byl plynulý a co nejpřirozenější.

Audiokniha

MP3

250107 Profilovka Byla jsem míšenkou I. stupně-JT.mp3 ²⁴

MP4

<https://youtu.be/H2m3znFTCRw>

²⁴ https://drive.google.com/file/d/1yijKD4F9oV0NNO6NfJI0jRgFoFHh_YtE/view?usp=sharing

Závěr

Ve své práci jsem se věnovala tématu perzekuce Židů za 2. světové války, konkrétně osudům své prababičky Anny Tučkové, její maminky Anny Marie Novotné a babičky Hermíny Löw. Příběh těchto tří žen a jejich zahynulých příbuzných mě zasáhl natolik, že jsem se rozhodla jej připomenout a složit k němu vlastní hudbu, která mě niterně symbolicky propojí s mými předky.

Židé na našem území zažívali po staletí spoustu bezpráví, ústrků a nespravedlivého zacházení, vše pak vyvrcholilo po obsazení Československa 15. března 1939, kdy šlo o život.

Antisemitismus je u nás bohužel přítomný i v dnešní době. Nejenže se najdou extremisté, kteří zpochybňují holocaust, ale třeba i tací, kteří používají hanlivé označení “židák”. Je šokující, že po všech zvěrstvech, co byly na Židech spáchány, je někdo schopný šířit vůči nim nenávist. O to více je nutné příběhy perzekuce Židů připomínat. Svou profilovou prací jsem k tomuto úsilí chtěla přispět.

Obr. 10: Anna Tučková a Julie Tučková

Zdroje a literatura

BENSOUSSAN, Georges. Atlas holocaustu. Nacistická genocida v Evropě. Brno: Lingea 2022. ISBN 978-80-7508-744-7.

BONACO – 1944. Online. Staré dětské časopisy. 2025. Dostupné z: <https://detske-casopisy.cz/bonaco-1944/>. [cit. 2025-01-05].

Ghetto Terezín. Online. Holocaust.cz. 2025. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/ghetto-terezin/>. [cit. 2025-01-05].

KÁRNÝ, Miroslav a LORENCOVÁ, Eva (ed.): Terezínské studie a dokumenty 1999. Praha: Academia, 1999. ISBN 80-200-0746-6.

Klezmer. Online. Wikipedie. 2025. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Klezmer>. [cit. 2025-01-05].

PADEVĚT, Jiří. Za dráty: tábory v období 1938-1945 na území dnešní České republiky. Praha: Academia, 2018. ISBN 978-80-200-2807-5.

PĚKNÝ, Tomáš. Historie Židů v Čechách a na Moravě. Praha: Sefer, 2001. ISBN 80-85924-33-1.

Přílohy

Noty

Hudební motiv A (C#dur)

Byla jsem míšenkou I. stupně

Julie Tučková

Musical notation for the first system of 'Hudební motiv A (C#dur)'. It consists of two staves: a treble clef staff and a bass clef staff. The key signature has four sharps (F#, C#, G#, D#) and the time signature is 3/4. The melody in the treble staff starts with a whole rest, followed by quarter notes D#4, E4, F#4, G#4, A4, B4, C#5, and D#5. The bass staff provides accompaniment with chords and single notes. A 'Ped.' marking is present below the first measure of the bass staff.

Musical notation for the second system of 'Hudební motiv A (C#dur)'. It consists of two staves: a treble clef staff and a bass clef staff. The key signature has four sharps (F#, C#, G#, D#) and the time signature is 3/4. The melody in the treble staff starts with a quarter note D#4, followed by quarter notes E4, F#4, G#4, and A4. The bass staff provides accompaniment with chords and single notes. A 'Ped.' marking is present below the first measure of the bass staff. The system ends with a double bar line.